

tion og intet Andet. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 33, taffer jeg det ærede Udvalg, fordi det har stillet dette Forslag. Det er en Forsømmelse, at det ikke er stet i selve Loven. — Hvad derimod Forslaget under Nr. 34 angaar, da kan jeg ikke tilraade det ærede Thing at vedtage dette. Det er hverken i Betænkningen eller — som det forekommer mig — i den ærede Ordførers Uttringer tilstrækkelig betegnet, hvad det egentligt er, der skal være Gjenstand for disse Kjøbstadsvedtægter, og der forekommer mig at være en vis Uholielighed til igjennem Kjøbstadsvedtægter at ville reservere Kjøbstæderne en vis Ret til at modificere Lovgivningen, som jeg ikke kan anse for rigtig. Jeg skjønner ikke rettere, end at Kjøbstæderne maa rette sig efter Loven lige saa godt som alle Andre, og at de Forhold, som der kunde være Anledning til at ordne gjennem Vedtægt, overmaade godt kunne ordnes selv om Loven vedtages uden denne Passus, men ganske vist kun paa den Betingelse, at man ikke vedtager Noget som strider mod Loven. Derfor der altsaa er Spørgsmaal om et eller andet Fællesskab eller visse nærmere Betingelser ved Hyrdehold eller den Slags Ting, saa kunne de ligesaa godt vedtages i en Vedtægt, hvad enten denne Bestemmelse staar her eller ikke. Men jeg finder det ikke rigtigt og maa fraraade at vedtage en Bestemmelse, der ser ud, som om den kunde give Kjøbstæderne Ret til at forandre Loven i det Hele, hvilket dog nmuligt kan gaa an. Jeg skal saaledes nævne Bestemmelserne om Veifreden og om de Fordringer, der i Loven stilles til den. Det er jo dog ikke umuligt, at en Bei, som løber over Byens Mark, har Interesse for Andre end Byen selv, og jeg ser ikke rettere, end at efter dette Vædringsforslag vilde det istaa i det vedkommende Byraads Magt ved en Vedtægt at vedtage Bestemmelser om Freden paa en saadan Bei, som ikke stemmede med dem, Loven har anset for rigtige. — Hvad endelig det sidste Vædringsforslag, det under Nr. 35, angaar, da har jeg ikke Noget mod det at erindre, det er jo en Smagsag, hvoreledes man vil ordne Paragraferne, men efter den Tankegang, som Ordføreren har anført som Udvalgets, har jeg ikke Noget at erindre mod,

at man ordner dem paa den af ham anførte Maade.

Ordføreren: Jeg frygter for, at de ærede Medlemmer begynde at blive noget trætte, og jeg skal derfor fatte mig saa kort som muligt, hvilket er blevet gjort mig lettere ved flere ærede Medlemmers Assistance, idet disse allerede have udtalt sig om de væsentligste idag behandlede Spørgsmaal. Et yderligere betegnende Vidnesbyrd om, at jeg skal søge at afforte Diskussionen, skal jeg give ved efter Aftale med Udvalget at tage Vædringsforslaget under Nr. 34 tilbage, som Udvalget ikke har villet undergive Afstemning, medmindre det kunde opnaa den høitærede Ministers Tilslutning til samme. Jeg tør endnu personlig udtale som min Anskuelse, at, naar dette Vædringsforslag ikke vedtages, saa bliver Forholdet, som det er nu i Diebliffet, saa at Kjøbstæderne dog have en Vedtægtsret i den Udstrækning, hvort det er hjemlet ved Forordningen af 1794 og anerkjendt ved det før af mig citerede Rancellipromemoria af 1795. Men selve Vædringsforslaget tager Udvalget, som sagt, tilbage.

Formanden: Vædringsforslaget under Nr. 34 er saaledes taget tilbage, og hvis Sagen optager det, er det bortfaldet. (Dphold). Det er altsaa bortfaldet.

Ordføreren: At jeg før ønskede at faae Ordet paa en Tid, da det ganske vist nærmest syntes at tilkomme den høitærede Minister at tage Ordet, havde kun sin Grund i, at jeg før havde forholdt mig taus overfor de af det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Østrup), som idag er fraværende, stillede Undervædringsforslag under Nr. 6, 10, 11, 12 og 13. Jeg havde opgivet tidligere at omtale dem, fordi jeg antog, at de vilde blive motiverede paa den fraværende Forslagsstillers Vegne af en Anden. Da dette imidlertid ikke er stet, maa jeg dog anse det for nødvendigt at sige et Par Ord om dem. — Udvalget stiller sig da til Undervædringsforslaget under Nr. 6 til Vædringsforslaget under Nr. 22 saaledes, at det afgjort fravaader dets Vedtagelse. Det